

AVIZ

referitor la proiectul de Lege pentru ratificarea Convenției între România și Regatul Olandei pentru evitarea dublei impuneri și prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit și pe capital și a Protocolului anexat, semnate la Haga, la 5 martie 1998

Analizând proiectul de Lege pentru ratificarea Convenției între România și Regatul Olandei pentru evitarea dublei impuneri și prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit și pe capital și a Protocolului anexat, semnate la Haga, la 5 martie 1998, transmis de Secretariatul General al Guvernului cu adresa nr.156 din 12.10.1998,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.1 lit.a din Legea nr.73/1993 și art.48(2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează favorabil proiectul de lege, cu următoarele observații și propuneri referitoare la textul Convenției:

1. Art.2 pct.3 a fost formulat cu ignorarea regulii alternatului, care se aplică în cazul tuturor tratatelor bilaterale; fiind vorba de alternatul român, în text trebuia să figureze mai întâi Partea română.

2. Între lista impozitelor menționate în art.2 pct.3 lit.b) în cazul României și cea a impozitelor menționate în art.2 pct.3 lit.a) în cazul Olandei, nu există corelarea necesară, dat fiind faptul că evitarea dublei impuneri funcționează numai dacă același impozit există în ambele state contractante. Cu titlu de exemplu, semnalăm că în timp ce pentru Olanda este menționat impozitul pe capital, România nu are un asemenea impozit. În ceea ce privește celelalte impozite care nu au denumiri identice în cele două state, apreciem că, pentru evitarea

interpretărilor diferite, ar fi trebuit delimitate, cel puțin în linii mari, componentele acestora.

3. Considerăm că ipoteza impozitelor "în esență similare" (art.2 pct.4), nu este suficient de precizată. Nefiind vorba de impozite **similare** ci doar "în esență similare", ar fi trebuit să se adauge expresia "în măsura în care acestea fac parte din categoria celor definite în art.1 și art.2 pct.1 și 2".

4. Sintagma "în măsura în care contextul nu cere o interpretare diferită" din art.3 pct.1 introduce un element de incertitudine cât privește forța obligatorie a definițiilor convenite în această Convenție, motiv pentru care apreciem că ea nu trebuia reținută în text.

5. Nici în art.3 pct.1 lit.a) și b) nu s-a respectat regula alternatului, nefiind permis că în alternatul Părții române să apară Partea olandeză.

6. Pentru definirea termenului România, ar fi fost preferabil ca în art.3 pct.1 lit.c) să se folosească următorul text: "**România înseamnă** teritoriul de stat al României, inclusiv marea sa teritorială și spațiul aerian de deasupra teritoriului și mării teritoriale asupra cărora statul român are suveranitatea, precum și zona contiguă, platoul continental și zona economică exclusivă asupra cărora își exercită, în conformitate cu legislația sa și potrivit normelor și principiilor dreptului internațional, drepturi suverane și jurisdicție".

7. Dacă în cazul "**societății**" se face precizarea că "este considerată ca o persoană juridică în scopul impozitării" (art.3 pct.1 lit.e), atunci când este vorba de "**orice altă asociere de persoane**" (art.3 pct.1 lit.d) nu se mai face o asemenea mențiune - ceea ce acreditează ideea că, deși o asociere de persoane nu apare ca un subiect de drept și deci nu poate fi impozitată, ea va beneficia totuși, de evitarea dublei impuneri.

8. Prevederea din art.3 pct.2 aduce în discuție o situație care nu are nevoie de o reglementare **în temeiul Convenției**, deoarece se înțelege de la sine că ceea ce nu este convenit printr-un tratat, rămâne să fie reglementat potrivit legii fiecărui stat.

9. În art.24, nu s-a respectat regula alternatului în ceea ce privește ordinea punctelor în care trebuiau prezentate problemele.

10. Ipoteza reglementată prin art.25 creează o anumită confuzie. "**Largul mării**" înseamnă, potrivit dreptului internațional, "marea liberă" astfel încât nu poate fi vorba de "largul mării în celălalt Stat Contractant", deoarece marea liberă nu face parte din teritoriul unui stat; statul român poate exercita **drepturi suverane și jurisdicție** doar asupra zonei economice și a platoului continental.

Semnalăm totodată, că traducerea pct.1 al art.25 este defectuoasă ("activitățile desfășurate în largul mării de o persoană, reprezintă pentru acea persoană un sediu permanent ...") făcând astfel textul inaplicabil.

11. În art.26 pct.1 se prevede aplicarea principiului nediscriminării și față de persoanele care nu sunt rezidente ale unuia sau ale ambelor state, deși în art.1, s-a prevăzut că intră sub incidența prevederilor prezentei Convenții persoanele care au rezidența în acele state. În afară de această contradicție, se ridică și problema de a ști în virtutea cărei reguli, persoane care nu au legătură cu statele contractante ar putea beneficia de prevederile Convenției, atâta vreme cât părțile la un tratat nu pot crea un regim juridic pentru cetățenii altor state.

12. Art.31, ridică din nou problema alternatului, deoarece ar fi trebuit să se menționeze România și apoi, Olanda.

13. Prevederea din art.30 pct.2 are ca efect că, deși Convenția este denunțată, ea va continua să se aplice în ceea ce privește extinderile teritoriale (Antilele Olandeze și Aruba) - ceea ce nu poate fi de conceput.

14. Convenția a fost semnată la Haga și nu încheiată - așa cum greșit s-a menționat în clauza finală.

PREȘEDINTE
Valer DORNEANU

București
Nr. 834/16.10.1998